"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ନିର୍ବିକାରୀ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି, ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟି କେବେ ବି ବିକାରୀ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମଭଳି ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ବାବା କେଉଁ ଗୋଟିଏ ଶ୍ରୀମତ ଦେଇଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ହେଲା ତୁମକୁ ନର୍କ ଏବଂ ନର୍କବାସୀମାନଙ୍କଠାରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗକୁ ତୁଟାଇ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ନର୍କକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ତ୍ୟାଗ କରିଦିଅ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ହେଉଛି ନର୍କ । ତୁମକୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ନିଜର ଘର ଗୃହସ୍ଥକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଆଉ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲିଯିବ । ତୁମର ଏହା ହେଉଛି । ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆଠାରୁ ବୈରାଗ୍ୟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା, ତୁମକୁ ସବୁକିଛି ଛାଡି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ, ଆଉ କାହାର ନାମ କହୁ ନାହାଁନ୍ତି, ଏହାଙ୍କର (ବ୍ରହ୍ମା) ନାମ ମଧ୍ୟ କହୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ ତେଣୁ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏଠାକୁ ଆସିବେ । ବାବା ପବିତ୍ର ହେବାର ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ ରହିଛି, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ ନୁହେଁ । ଏକଥା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର, ତୁମେ ଯେଉଁ ବ୍ୟାଜ ଲଗାଇଛ ଏଥିରେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ଏହି ବ୍ୟାଚ୍ ଲଗାଇବା କିଛି କମ କଥା ନୁହେଁ, ଏହା ହେଉଛି ଇଶାରାର କଥା । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଆସ୍ତିକ ହେଉଛ ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ବୋଲି କହିବା । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ଏମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧି ବୋଲି କୁହାଯିବ କି । ଏଠାରେ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧି, ରଜୋ ବୁଦ୍ଧି ତଥା ତମୋବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଯିଏ ଯେଉଁଭଳି ଭାବେ ବୁଝାଇଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସେହିଭଳି ଉପାଧି ମିଳିଥାଏ, ଇଏ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧି ଇଏ ରଜୋପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କାହାକୁ ମୁହଁରେ କୁହାଯାଇନଥାଏ, କାରଣ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯିବେ । କ୍ରମାନୁଯାୟୀ ତ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ଜିନିଷର ମୂଲ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମକୁ ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ସତଗୁରୁ ମିଳିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ତୁମକୁ ଯେତେବେଳେ ସତଗୁରୁ ମିଳୁଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସିଏ ତୁମକୁ ଏକଦମ୍ ଶୁଦ୍ଧ ପବିତ୍ର କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ସତ୍ୟବାଦୀ ଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ପୁଣି ବାମମାର୍ଗରେ ଯାଇ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ତୁମେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ହିଁ ରହିବ, ଆଉ କେହି ରହିବେ ନାହିଁ । କେହି-କେହି ତ କହୁଛନ୍ତି ଏଭଳି କିପରି ହୋଇପାରିବ କାହିଁକି ନା ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ନା । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ନାସ୍ତିକରୁ ଆସ୍ତିକ ହେଉଛୁ । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନକୁ ତୁମେ ଏବେ ସଠିକ୍ ଭାବେ ଜାଣୁଛ । ନାମ-ରୂପରୁ ଅଲଗା ବସ୍ତୁକୁ ଦେଖି ହୁଏ ନାହିଁ । ଆକାଶ ଶୂନ୍ୟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରାଯାଇଥାଏ ନା — ଏହା ହେଉଛି ଆକାଶ । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ । ତେବେ ସବୁ କିଛି ବୁଦ୍ଧି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଲେଖିବାକୁ ହେବ — ଏଠାରେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ମିଳିପାରିବ, ଏହିଭଳି ବହୁତ ସ୍ଲୋଗାନ ରହିଛି । ଦିନକୁ ଦିନ ନୂଆ ନୂଆ ସ୍ଲୋଗାନ, ନୂଆ ନୂଆ ପଏଣ୍ଟସ୍ ସବୁ ଉପସ୍ଥାପିତ ହେଉଛି । ଆସ୍ତିକ ହେବା ପାଇଁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦରକାର । ଏହା ଦ୍ୱାରା ନାସ୍ତିକପଣିଆ ଦୂର ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ଆସ୍ତିକ ହୋଇ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛ । ଏଠାରେ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଆସ୍ତିକ ହେଉଛ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ଜାଣିବେ ନା । ଜୀବଜନ୍ତୁ ତ ଜାଣିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ବହୁତ ନୀଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଦମ୍ ଗଡରେଜର ତାଲା ଲାଗିଯାଇଛି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ତୁମେ ଶତକଡା ୧୦୦ ଭାଗ ପବିତ୍ର ରହୁଛ, ତୁମ ପାଖରେ ପବିତ୍ରତା, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧି ସବୁକିଛି ଅଛି । ବାବା ଏହିଭଳି ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଉଛନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ଏହି ଶବ୍ଦ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର । ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛ । ତୁମକୁ ନିଜେ ପଢି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପାଠ ପଢାଇବାକୁ ହେବ । ସ୍କୁଲକୁ କୁମାର-କୁମାରୀମାନେ ଉଭୟ ପାଠ ପଢିବାକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି, ଉଭୟ ଏକାଠି ପାଠ ପଢିବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଖରାପ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ରହିଛି ନା । ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ପର୍ଦ୍ଦା ପକାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇନଥାଏ, ତେଣୁ ଓଢଣୀ ପକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ କେବେ ପର୍ଦ୍ଦା ପକାଇବାର ଦେଖିଛ ? ସେଠାରେ କେବେ ଏଭଳି ବିକାରୀ ବିଚାର ମଧ୍ୟ ଆସିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି, ଏହି ଆଖି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସଇତାନ ଅଟେ । ବାବା ଆସି ଆମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନଚକ୍ଷୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁକିଛି ଶୁଣିଥାଏ, କହିଥାଏ ଏବଂ କରିଥାଏ । ତୁମର ଆତ୍ମା ଏବେ ସୁଧୁରିବାରେ ଲାଗିଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ବିଗିଡିଯାଇ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ବିକାରୀ ହୋଇଥାଏ, ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପାପ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଇଥାଏ, ଏହି ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ସୁଧାରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନରୂପୀ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ କ'ଣ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅଛି କି!

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର, ଉପନିଷେଦ ଆଦି ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଉପକରଣ । ଜପ, ତପ, ତୀର୍ଥ ଆଦି କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋତେ କେହି ପାଇବେ ନାହିଁ । ଏହି ଭକ୍ତି ଅଧାକଳ୍ପ ଚାଲୁଛି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ — ଏଠାକୁ ଆସିଲେ ଆମେ ତୁମକୁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବୁ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ କହିବୁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏହି କଥାକୁ ବିଲକୁଲ୍ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ ଯେ — ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନେ ଆସ, ଏଠାରେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣନ୍ତୁ, ପାଠ ପଢନ୍ତୁ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆପଣମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ଦେବତା ହୋଇଯିବେ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ବୁଝିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହିଭଳି ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ମହାରାଜା ଏବଂ ମହାରାଣୀ ହୋଇପାରିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ମଧ୍ୟ ଏହି ପାଠ ପଢିବା ଦ୍ୱାରା ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହି ପାଠ ପଢିବା ଦ୍ୱାରା ସେହିଭଳି ହୋଇପାରିବ । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗର ବହୁତ ମହତ୍ୱ ରହିଛି । ବାବା ଭାରତକୁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭୂଖଣ୍ଡରେ କାହିଁକି ଆସିବେ ? ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଅବିନାଶୀ ଡାକ୍ତର, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେହି ଭୂମିରେ ଅବତରଣ କରିବେ ଯେଉଁ ଭୂମି ଚିରସ୍ଥାୟୀ ରହୁଛି । ଯେଉଁ ଧରିତ୍ରୀରେ ଭଗବାନଙ୍କର ଅବତରଣ ହୋଇଛି, ତାହା କେବେ ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଭାରତ ଭୂମି କେବଳ ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ରହିଛି, ଏହାର କେବଳ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି । ବାକି ଭାରତ ତ ସତ୍ୟରାଷ୍ଟ୍ର ଅଟେ, ପୁଣି ଏହି ଭାରତ ହିଁ ମିଥ୍ୟା ରାଷ୍ଟ୍ର ହେଉଛି । ଭାରତର ହିଁ ଅଲରାଉଣ୍ଡର ଅଭିନୟ ରହିଛି, ଆଉ କୌଣସି ରାଷ୍ଟ୍ରପାଇଁ ଏପରି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସଚ୍ଚା ଅର୍ଥାତ୍ ଟ୍ରୁଥ, ଭଗବାନ ହିଁ ଆସି ସତ୍ୟତାର ଭୂଖଣ୍ଡ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ରାବଣ ଏହାକୁ ମିଥ୍ୟାର ଭୂଖଣ୍ଡ କରିଦେଉଛି । ପରେ ପୁଣି ସତ୍ୟର ରତୀ ମଧ୍ୟ ରହୁନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ କେହି ସତ୍ୟ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ମିଳୁନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ତାଙ୍କର ଅନୁଗାମୀମାନେ ତ ଗୃହସ୍ଥୀ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଫଲୋଅର୍ସ ବା ଅନୁଗାମୀ କିପରି କୁହାଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ପବିତ୍ର ହୁଅ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ତୁମକୁ ଏବେ ଦେବତା ହେବାର ଅଛି, ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କ'ଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି କି । ସେମାନେ ତ ବାରମ୍ବାର ବିକାରୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଅନେକ ବାଳ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ଏହିଭଳି ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ବିଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ପୁଣି ବୁଢା ହୋଇଗଲେ ନିଜର ଦେଖାଶୁଣା କରିବା ପାଇଁ ବିବାହ କରିଥା'ନ୍ତି, ପୁଣି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଧନ ମଧ୍ୟ ରଖିଦେଇ ଯାଆନ୍ତି । ବାକି ସବୁ ଧନ ଦାନ କରି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଭାରତରେ ତ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବହୁତ ମମତା ରହିଥାଏ । ୬୦ବର୍ଷ ପରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇ ପୁଣି ଯାଞ୍ଚ କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆମ ପରେ ଏମାନେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଚଳାଇ ପାରୁଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ ? କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ବାନପ୍ରସ୍ଥୀ ନେଲେ ଭଲ ହେଲା, ଆମକୁ ଚାବି ତ ମିଳିଗଲା । ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଶେଷ କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ବାପାକୁ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଏଠାରୁ ବାହାରିଯାଅ । ତେଣୁ ବାବା ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ତୁମେ ଏହି କଥା ଲେଖିଦିଅ ଯେ ଭାଇ ଏବଂ ଭଉଣୀମାନେ ଏଠାକୁ ଆସି ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଦେବୀ-ଦେବତା ବିଶ୍ୱର ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ହୋଇଯିବ । ଏହି ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି, ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତୁମର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ, ମୁଁ ଏହାଙ୍କର ଶରୀରରେ ହିଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିଷ୍ଣୁ ଅଛନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ କାହିଁକି ୪ ଭୁଜା ଦେଇଛନ୍ତି ? ତେବେ ଦୁଇଟି ଭୂଜା ପୁରୁଷ, ଆଉ ଦୁଇଟି ଭୂଜା ନାରୀର । ଏଠାରେ କ'ଣ ୪ ହାତ ବାଲା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି କି! ଏକଥା କେବଳ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ରହିଛି । ବିଷ୍ଣୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି — ୨ଟି ଭୁଜା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର, ୨ଟି ଭୂଜା ସରସ୍ୱତୀଙ୍କର । ତେଣୁ ଉଭୟ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହୋଇଗଲେ ନା । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲିଯିବ । ନାଁ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଏହି ନର୍କକୁ ତ୍ୟାଗ କର । ଏହି ନର୍କକୁ ଭୁଲି ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗକୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ନର୍କ ଏବଂ ନର୍କବାସୀମାନଙ୍କଠାରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟାଇ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଦେବତାମାନଙ୍କ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁମାନେ ପଢୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ତ ରହିଥାଏ ନା ଯେ ଆମେ ପାସ୍ କରି ପୁଣି ଏହିଭଳି ହେବୁ । ଆଗରୁ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ହେଲେ ଗୁରୁ କରୁଥିଲେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି, ଯିଏକି ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ — ମୁଁ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ହିଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଯିଏ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଭିନୟ କରିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି କାହିଁକି ନା ଏହାଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଯିବାର ଅଛି । ବ୍ରହ୍ମାରୁ ବିଷ୍ଣୁ...ବିଷ୍ଣୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା ଉଭୟଙ୍କୁ ୪ଟି ଲେଖାଏଁ ଭୂଜା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହାର ହିସାବ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍ୱତୀରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣରୁ ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍ୱତୀ ହେଉଛନ୍ତି ତେବେ ତୁମେମାନେ ତୁରନ୍ତ ଏହାର ହିସାବ କହିଦେଉଛ । ବିଷ୍ଣୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ପୁନର୍ବାର ଆସି ସାଧାରଣ ଭାବରେ ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍ୱତୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହାଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କର ପରେ ବ୍ରହ୍ମା ରଖିଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ପିତା କିଏ ? ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶିବବାବା ବୋଲି କହିବା । ସିଏ କିପରି ରଚନା କଲେ ? ପୋଷ୍ୟ କଲେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାଙ୍କର

ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିବାରୁ ଲେଖିବା ଦରକାର ଯେ ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ — ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ଯିଏ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ଯେତେବେଳେ ଏହାଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସୁଛି । ଯେବେ ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ପତିତ ହୋଇଯାଉଛି ସେବେ ମୁଁ ଆସୁଛି, ବାବା କେତେ ସହଜ ଭାବେ ବତାଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ୬୦ ବର୍ଷରେ ଗୁରୁ କରୁଥିଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଜନ୍ମରୁ ହିଁ ଗୁରୁ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଏସବୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କଠାରୁ ଶିଖିଛନ୍ତି । ଆରେ, ଛୋଟ ବୟସରୁ ଗୁରୁ କରିବାର କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଯଦି କମ୍ ବୟସରୁ ମରିଗଲେ ତେବେ ସଦଗତି ପାଇଯିବେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏଠାରେ କାହାର ସଦଗତି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ସହଜରେ ବୁଝାଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ସିଢ଼ିରୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଛ, ଏହା ହେଉଛି କାହିଁକି ନା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଏଠାରେ ବିକାରୀ ଦୁନିଆର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ଗୁରୁ ତ ସମସ୍ତେ କରିଛନ୍ତି, ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ନିଜେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବହୁତ ଗୁରୁ କରିଥିଲି । ଯେଉଁ ଭଗବାନ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଭକ୍ତିର ମଧ୍ୟ ବହୁତ କଠୋର ଜଞ୍ଜିର ରହିଛି, କେତେକ ଜଞ୍ଜିର ମୋଟା ଏବଂ କେତେକ ପତଳା ହୋଇଥାଏ । କୌଣସି ଓଜନିଆ ବସ୍ତୁ ଉଠାଇଲେ ତାକୁ ମୋଟା ଜଞ୍ଜିରରେ ବାନ୍ଧି ଉଠାଇଥାନ୍ତି, ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ହେଉଛି, କେହି-କେହି ତୁରନ୍ତ ଆସି ଶୁଣି, ଭଲ ଭାବରେ ପଢୁଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି କେହି ବୁଝି ମଧ୍ୟ ବୁଝି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ସମସ୍ତେ କ୍ରମାନୁସାରେ ମାଳାର ଦାନା ହେଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମାଳା ଗଡାଇଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ କିଛି ହେଲେ ବି ନାହିଁ । ଗୁରୁ କହିଲେ ମାଳା ଗଡାଇଚାଲ, ବାସ୍, ରାମ-ରାମ ଧୁନ୍ ଲଗାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେପରିକି ବାଜା ବାଜୁଛି । ଏହାର ଶବ୍ଦ ବହୁତ ମଧୁର ଲାଗିଥାଏ, ବାସ୍ । ବାକି ଏମାନେ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ରାମ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, କୃଷ୍ଣ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ସେମାନେ କେବେ ଆସୁଛନ୍ତି, କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦ୍ୱାପରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏସବୁ କଥା କିଏ ଶିଖାଇଛନ୍ତି ? ଗୁରୁମାନେ । କୃଷ୍ଣ ଯଦି ଦ୍ୱାପରରେ ଆସିଥିଲେ ତା'ପରେ କ'ଣ କଳିଯୁଗ ଆସିଗଲା ଏବଂ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲେ! ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସଂଗମରେ ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ କରୁଛି । ତୁମେ ତ କେତେ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁ ହୋଇଯାଇଛ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ହେବାକୁ ଥିବେ ସେମାନେ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ । କହିବେ ଏହା ତ ବିଲକୁଲ୍ ସତ୍ୟ କଥା, କେହି-କେହି ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମକୁ କହନ୍ତି ତୁମେ ବହୁତ ଭଲ ବୁଝାଉଛ । ୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ଆସି ତୁମକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସତଗୁରୁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ବୁଦ୍ଧିକୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ହେବାକୁ ପଡିବ । ନିଜେ ଆସ୍ତିକ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆସ୍ତିକ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବର୍ତ୍ତମାନ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ସେଥିପାଇଁ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହୋଇ, ସବୁଥିରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ହୋଇ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସବୁ କିଛି ତୋର ତୋର କରି ମୋର ପଣିଆର ଅଂଶ ମାତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ହୁଅ ।

କୌଣସି ପ୍ରକାରର ମୋର ପଣିଆ — ମୋର ସ୍ୱଭାବ, ମୋର ସଂସ୍କାର, ମୋର ପ୍ରକୃତି.... ଯଦି କିଛି ବି ମୋର ବୋଲି ଭାବୁଛ ତେବେ ତାହା ବୋଝ ଅଟେ ଏବଂ ବୋଝ ଉଠାଉଥିବା ଆତ୍ମା ଉଡିପାରିବ ନାହିଁ ଏବେ ତୋର-ତୋର କହି ସ୍ୱଚ୍ଛ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଅ । ପବିତ୍ରତାର ଅର୍ଥ ହେଲା ମୋର ପଣିଆର ଅଂଶମାତ୍ର ମଧ୍ୟ ନଥିବ । ଯଦି ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ମୋର ପଣିଆର ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି ତେବେ ଭାବିନିଅ ମୁଁ ମଇଳା ହୋଇଗଲି । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ମଳିନତାର ବୋଝକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଏହି ସଂସାରର ଜ୍ୟୋତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ନିଜର ନୟନରେ ସମାହିତ କରିଦେଇଛନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****